

jícímu dovolací důvod č. 4 § 503 c. ř. s., upříti oprávněnosti. Dle zmíněného místa zákonného budtež, vzešla-li smrt z ublížení na těle, nahrazeny nejen všechny útraty, nýbrž osobám v tomto § zmíněným budiž nahrazeno i vše to, co jim tím, t. j. usmrcením, ušlo. V tomto případě domáhají se nemanželské děti usmrceného náhrady škody, ačkoliv usmrcený, jak prvý soudce zjistil, zanechal majetek a jim z pozůstalosti bylo přiručeno 20.000 Kč jako útraty na výchovu a výživu. Dle § 171 obč. zák. přechází povinnost, vyživovati a zaopatřovati nemanželské děti, na dědice otcovy. Pokud vystačuje pozůstalostní jmění, nelze uplatňovati nárok dle § 1327 obč. zák., jenž nemá na mysli obohacení dětí, naopak nařizuje, by jim bylo nahražováno pouze to, co jim ušlo usmrcením otcovým. Nezletilý Karel K., pokud se týče jeho pozůstalost uplatňuje nárok na výživné od 1. srpna 1918 do 12. ledna 1919, ačkoliv z pozůstalosti usmrceného již obdržel 10.000 Kč, tedy mnohem více, než požaduje žalobou. Nemůže proto činiti nároky i proti žalované straně, jelikož mu usmrcením otce nic neušlo. Názor druhé stolice, že v tomto případě žalovaná dle § 2 zákona o povinném ručení železnic vzhledem k spoluzavinění Františka Ch-a je sprostěna povinností nahraditi škodu jen polovicí, není správným, neboť dle § 1 zmíněného zákona ručí dráha pouze v mezích § 1327 obč. zák. Žaloba nezl. Karla K-a není tedy odůvodněna. Nezletilý František K. nemůže dle právního názoru právě vysloveného ničeho požadovati na žalované straně před spotřebováním výživného, příslušejícího mu dle zákona vůči dědicům usmrceného Františka Ch-a. Avšak k zaplacení výživného po uplynutí této lhůty, tedy výživného dosud nesplatného, lze žalovanou odsouditi dle § 406 c. ř. s. již nyní. Vzhledem k zjištěným výdělkovým poměrům Františka Ch-a bylo výživné určeno na 2400 Kč ročně a nezl. Františku K-ovi přisouzeno pouze 1200 Kč ročně, jelikož žalovaná společnost ručí jen polovicí.

Čís. 1292.

V řízení o přerušení valutových sporů neplatí předpis § 192 c. ř. s. Jde-li o závazek zůstavitele, bydlivšího v Rakousku, jest řízení přerušiti, třebaž dědicové bydleli v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1921, Rv I 638/21.)

Žalobkyně, bytem ve Varnsdorfu v Čechách, domáhala se na Julii S-ovi, bytem ve Vídni a Emila S-ovi, bytem v Hradci Králové, jako dědicích Rudolfa S-a, zemřevšího dne 10. března 1915 ve Vídni, náhrady výživného a pohřebního, jež vynaložila na zemřelé nemanželské dítě své a Rudolfa S-a, zemřevšího dne 24. listopadu 1917 ve Vídni. Náhradu požadovala v Kč, proti čemuž žalovaní namítali, že plnění pro žalobní nárok je Vídeň, kde se pozůstalost projednávala a kde jest i jmění pozůstalostní, dále že obdrželi pozůstalost ve měně rakouské, a že tudíž i zažalovaný požadavek platiti je v této měně. U odvolacího líčení vznesli žalovaní návrh na přerušení řízení dle nařízení vlády ze dne 21. dubna 1921, č. 173 sb. z. a n. Odvolací soud návrhu nevyhověl.

Nejvyšší soud řízení přerušil a rozsudek soudu odvolacího zrušil.

Důvody:

Pokud žalovaní v dovolacím spise napadají usnesení odvolacího soudu, jímž jejich návrh na přerušení řízení dle nařízení vlády ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. byl zamítnut, a o němž se bylo zmíněno toliko v důvodech odvolacího rozsudku, ač mělo býti zvlášť vyhotoveno (§ 426 c. ř. s.) neb aspoň pojato do výroku rozsudkového, jde o rekurs do tohoto usnesení, který však není nepřipustným, jak žalobkyně v dovolací odpovědi vytýká, neboť řízení, upravené ve zmíněném nařízení, jest řízením zvláštním, pro něž neplatí předpisy civilního řádu soudního, takže nelze tvrditi, že rekurs jest vyloučen ustanovením § 192 c. ř. s. Předpisy §§ 544, 546 c. ř. s. na tento případ vůbec se nehodí. Rekursu dlužno přiznati oprávnění. Vzhledem k tomu, že žalovaní v dovolání se domáhají toho, by žádost žalobní vůbec byla zamítnuta, nutno především řešiti otázku, zda jest měna ještě ve třetí stolici sporna. K otázce této dlužno přisvědčiti, poněvadž žalovaní stěžují si především do toho, že nebylo přerušeno řízení dle nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., a teprve v případě, kdyby byla tato stížnost zamítnuta, domáhají se rozhodnutí ve věci samé. Jest tedy spornou měna, v níž závazek žalovaných má býti splněn. Poněvadž pak Gisela W-ová, nemanželské dítě žalobkyně, zemřela dne 24. listopadu 1917, vznikl případný nárok žalobkyně na náhradu výživného a výloh pohřebních před 26. únorem 1919. O tom, že žalobkyně měla dne 26. února 1919 řádné bydliště na území Čsl. republiky, není sporu; žalovaný Julius S. bydlel v téže době v republice Rakouské. Ohledně něho jsou tu tedy nepochybně podmínky přerušení řízení dle § 1 c) nařízení vlády ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. To však platí také o žalovaném Emilu S-ovi, ač tento dne 26. února 1919 měl řádné bydliště na území republiky Československé. Nejdeť o osobní závazek žalovaných, nýbrž o závazek Rudolfa S-a, který měl před svým úmrtím (10. března 1915) řádné bydliště na území nynější republiky Rakouské. Nařízení vlády republiky Čsl. ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. mluví o stranách, neurčujíc blíže tohoto pojmu a ponechává tudíž jeho výklad soudu. Vzhledem k ustanovením §§ 531 a 547 obč. zák. nutno považovati žalované, když přijali dědictví, za představitele Rudolfa S-y a právní nástupce ohledně zůstavitelova závazku (§ 171 obč. zák.). Věc má se tedy s h l e d i s k a z m í n ě n ě h o n a ř í z e n í t a k, jako kdyby byl žalován Rudolf S-a. Každý jiný výklad vedl by k nesrovnalostem a nespravedlnostem. Neprávem tedy odvolací soud zamítl návrh žalovaných na přerušení řízení ve smyslu tohoto nařízení. I slušelo se proto vyhověti rekursu žalovaných a změnou usnesení soudu odvolacího přerušiti řízení, jak svrchu uvedeno. Poněvadž dle toho nemělo býti v řízení u odvolacího soudu pokračováno aniž rozsudek odvolací býti vynesen, bylo nezbytně třeba zrušiti rozsudek soudu odvolacího, jímž bylo rozhodnuto ve věci samé, a jenž přerušením řízení pozbyl podkladu, a odkázati dovolání žalovaných na toto rozhodnutí.

Čís. 1293.

Nepřipustnost pořadu práva pro rozepří o to, zda srážka, učiněná subkomisionářem obilního ústavu při povinné dodávce bramborů jest přiměřena čili nic.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1921, R II 246,21.)